

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: D. Q. T.,** zastoupen Mgr. Jiřím Kabuďou, advokátem, se sídlem 1. máje 741, Frýdek - Místek, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2001, č. j. OAM - 260/AŘ - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 990/2003 - 30 ze dne 19. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 1. 2001, č. j. OAM - 403/VL - 18 - 12 - 2001, byla žádost o udělení azylu výše jmenovaného žadatele o azyl (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán zejména uvedl, že stěžovatel podal žádost o azyl opakovaně a skutečnosti jím uváděné v tomto i předchozím řízení jsou shodné.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém pouze zopakoval již uvedené skutečnosti. Rozhodnutím č. j. OAM - 260/AŘ - 2001

ze dne 27. 9. 2001 ministr vnitra napadené rozhodnutí ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrdil a rozklad zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, v níž uvedl, že správní orgán vycházel z nesprávného vyhodnocení důkazů a nesprávně aplikoval ustanovení zákona o azylu. Ve stěžovatelově životě nastaly od podání odvolání zásadní změny, sám se zapojil do české společnosti a navíc se obává vojenského soudu a trestu za dezerci pro případ, že by se vrátil do Vietnamu. O žalobě, jež byla ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupena Vrchním soudem v Praze příslušnému Krajskému soudu v Ostravě, rozhodl uvedený krajský soud rozsudkem ze dne 19. 1. 2004, č. j. 24 Az 990/2003 - 30, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jelikož důvody uváděné stěžovatelem v tomto i předchozím řízení o udělení azylu jsou shodné.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel dne 24. 2. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že krajský soud řádně a přesně nepřezkoumal všechny podmínky uvedené stěžovatelem pro udělení azylu, dále navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a zopakoval skutečnosti uvedené v žalobě.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje přezkoumání napadeného rozhodnutí a žádá o prominutí překážky vycestování.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním

orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Jak již zdejší soud judikoval, pokud stěžovatel pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán posoudily jeho žádost o udělení azylu v rozporu se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, posoudí Nejvyšší správní soud pouze to, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. V této souvislosti vzal zdejší soud v potaz zejména skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení v pohovoru uvedl, že důvody, které uvádí k aktuální žádosti o azyl jsou shodné s důvody uváděnými v řízení předchozím. Totéž vyplývá i z obsahu správního spisu, když v obou případech stěžovatel o azyl žádal, aby mohl v České republice žít a studovat. Byly tak naplněny podmínky pro užití § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (ve znění platném do 31. 1. 2002), podle něhož se návrh na zahájení řízení zamítne jako zjevně nedůvodný, pokud v opakovaně podaném návrhu (žadatel o azyl) uvede obdobné důvody jako v návrhu předchozím.

Ke stěžovatelem v žalobě uváděným skutečnostem ohledně jeho zapojení do společnosti v České republice a obavám z možného postihu vojenským soudem v případě návratu do Vietnamu Krajský soud v Ostravě správně nepřihlédl, když vycházel ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ustanovení § 75 s. ř. s.). Ani jedna z těchto okolností nebyla stěžovatelem zmíněna v průběhu správního řízení, přestože zejména případné hrozby v souvislosti s nenastoupením vojenské služby mu musely být známy již při podání žádosti o azyl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající ve vadě řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Zjištěný skutkový stav byl správním orgánem i soudem řádně zjištěn a má oporu ve spisech.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když v případě stěžovatele shledaly důvody pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle § 16 písm. d) zákona o azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu